

На гостей зала мовчки жде,
Як бойовище жде на битву,
Вже мати донечку веде
І шепче, ідучи, молитву,
А доня, як у бій іде.

Іде, як в бій, а серце в груді,
Як пташечка, тріпочесь, б'є:
«Ах, що то буде, що то буде,
Як перший кадрили не піде?
Що скаже світ, що скажуть люди?»

А мати молиться так ладно,
Не знає лиш, котрим святим,
Щоб ненадійно, ненаглядно
З'явився ясний херувим
З платнею доброю, порядний,

Щоби з'явився і з собою
Забрав її доньку, надію.
А доня йде, немов до бою,
А мати мріє любу мрію,
А в залі валець лесь тугою.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Із записної книжки»](#);

Надруковано в збірці «З глибин душі» (1905), звідки й передруковуємо. Включаємо в цей цикл на тій підставі, що в збірці «З глибин душі» вірш вміщений серед творів, які в «Писаннях» автор ввів до розділу «Із записної книжки».